

"wat met mollen te doen"

De landbouwer stond op zijn hark te leunen. Hij was geen landbouwer van beroep, want die werken niet meer met harken, daar gaat alles machinaal. Hij deed het voor zijn plezier. Hij was gepensioneerd, had altijd in de administratieve sector gewerkt en kon geen bureau of computer meer zien. Een hark, om het land mee te bewerken, dat vond hij iets puurs hebben. Je voelde je dicht bij de natuur. Hij snoof de geur van omgewoelde aarde op. Hij had na zijn pensionering zijn huis in de stad verkocht en een wat kleiner huis, maar met een behoorlijke lap grond in het oosten van het land gekocht. Hij zag zich al met de boerenkool thuis komen en zijn vrouw had dan de rookworst al klaar liggen. Het was net de Sterreclame, maar het leek hem het toppunt van landelijkheid.

Leunend op zijn hark, zag hij een molshoop in zijn tuin. Hij fronste het voorhoofd, want het blijft natuurlijk nooit bij één molshoop. Zo'n mol blijft graven en hopen aarde opwerpen.

Wàt nu te doen. Ergens was hij een teerhartig man, die nooit iemand kwaad deed en dieren een warm hart toedroeg. Dus mollenklemmen en gif, dáár deed hij niet aan. Hij mijmerde over de mollen en zijn gedachten gingen er met hem vandoor. Wat zou het bijzonder zijn om een opvangplaats voor mollen te hebben. Mensen, die op een diervriendelijke manier van hun mollen afwilden, konden ze in een val (natuurlijk geen klem) vangen en dan tegen vergoeding bij hem brengen. Om het niet helemaal uit de klauwen te laten lopen, zou hij de mannetjes laten castreren. Dan groeide de bevolking niet zo. Het leek hem wel gezellig, zo tussen de molshopen door een beetje schoffelen en als je op die manier naar die molshopen keek, dan ergerde je je er vanzelf niet meer aan. En ach, boerenkool verkochten ze wel bij die supermarkt die óók op de kleintjes lette, net als hijzelf eigenlijk...